No. 41.

VLISSINGSCHE COURANT.

Woensdag 5 April.

De uitgave dezer Courant geschiedt geregeld driemaal per week. De prijs van het abonnement is voor drie maanden f 2,25, en franco per post f 2,50. Advertentien worden geplaatst à 20 Ct. de regel, uitgezonderd Huwelijks-, Geboorte- en Doodbekendmakingen, waarvan de prijs van 1 tot 6 regels f 1,20 is, en voor elken regel daarboven 20 Ct., behalve 35 Ct. zegelregt voor iedere plaatsing. Men abonneert zich bij alle Boekhandelaren en Postdirecteuren in het Rijk. Brieven franco.

NIEUWSTIJDINGEN.

POLEN.

WARSCHAU, den 20. Maart. Op bevel van vorst *Paskewitsch* is aan de inwoners van Warschau het volgende bekend gemaakt: Iedere bijeenscholing van volk wordt verboden; eene overtreding van dit verbod zal ten strengste gestraft worden en in geval van tegenstand, zal van de wapens gebruik worden gemaakt. Iedere zamenscholing bij brand wordt mede verboden; daar de brandwacht met de blusch-middelen belast is; ook op de overtreding van dit verbod, zijn gestrenge straffen bepaald.

Alle duitsche dagbladen zijn ten strengste verboden. Volgens zeggen zouden troepenbewegingen op uitgebreide schaal plaats hebben; de uitvoer van rogge, meel en haver is verboden en alle vuurwapenen moeten binnen 24 uren afgeleverd worden. Door zulke maatregelen verkondigt de russische czaar aan de Polen de beweging der vrijheid in het westen van Europa.

DUITSCHLAND.

FRANKFORT, den 30. Maart. Gansch Italië mengt zich thans in den grooten strijd, welke door Lombardije, Piemont en Venetie tegen Oostenrijk is aangevangen. Men verwacht alzoo spoedig de hulptroepen van Napels, Rome en Sicilië, om zich met de legers van Piemont en Toskane te vereenigen, welke laatsten reeds gereed zijn, om Lombardije ter hulp te snellen.

— Mantua, eene der sterkste forteressen van Italie, is in het bezit der Lombardijers. Het garnizoen bestond grootendeels uit Italianen, welke spoedig tot de overgave besloten. De Oostenrijksche generaal is gevangen genomen.

— Venetie is geheel van Oostenrijksche troepen bevrijd, welke alle naar Triest zijn ingescheept. Zij hebben echter wapenen, kassen, amunitie en alle andere oorlogsbehoeften moeten achterlaten. De kommandant *Martinovich* is doodgeschoten, en de graaf *Zichy* als gijzelaar gehouden.

BERLIJN, den 29. Maart. Toen in den avond van den 18. plotseling de barricades werden opgeworpen, drong eene menigte burgers en arbeiders ook in de Oraniënburgstraat op het openen der huizen en het verlichten der trappen aan, om van uit deze woningen zich tegen de aanrukkende troepen te kunnen verdedigen. Zoo stormde ook een aantal arbeiders, nadat zij zich met geweld het huis No. 67 in de Oraniënburgstraat had doen openen, de trappen op en drong er op aan, dat men hen ook toegang tot de eerste verdieping, welke slechts met een glazen deur gesloten was en waarvoor geen naam stond, zou verleenen. Men schelde éénmaal aan en daar niemand open deed, stootte men de deur open. Toen verscheen er een oud heer met grijze haren en een vriendelijk uitzigt, welke over de menigte bezoekers natuurlijk verwonderd was, en die, toen hij vernam wat men verlangde, zijn smart uitdrukte dat men de stille woning van eenen slechts voor de wetenschappen levenden grijsaard, misschien de schouwplaats van krijgstooneelen zoude maken. Een uit de menigte vroeg toen, « wie zijt gij?" Op een bescheiden toon antwoordde de oude geleerde: « Mijn naam is *Alexander von Humboldt.*" Oogenblikkelijk namen alle aanwezigen hunne mutsen af en zeiden, dat zij het betreurden dat zijn naam niet voor zijne deur was vermeld, daar zij hem dan niet lastig zouden gevallen hebben; toen zij zich verwijderden gaven zij aan de lieden welke de benedenverdieping bewoonden, hun misnoegen te kennen, dat men hun niet gewaarschuwd had wie boven woonde. Van dien tijd af, werden de bewoners van dit huis geene overlast meer aangedaan; naauwelijks werd de burgerwacht georganiseerd of men zondt voor het huis No 67, in de Oraniënburgstraat, eene eerewacht.

— *Het stedelyk bestuur van Berlijn heeft besloten om aan de inwoners voor een jaar, eene belasting van 1 pCt. op het inkomen* op te leggen. Den 28. Maart heeft zich aldaar een constitutionele club gevormd.

— Heden namiddag ten 4 ure is het 24e linie-regement infanterie, met vliegende vaandels en slaande trom de stad binnengerukt en heeft de hetzelve aangewezen kaserne betrokken. Te gelijkertijd is andermaal bekend gemaakt, dat de militairen slechts in den uitersten nood ter handhaving der rust en orde gebruikt zullen worden en dan nog op de uitdrukkelijke uitnoodiging der burgerlijke en stedelijke overheden.

— Het stedelijk bestuur dezer stad heeft heden aan alle behoeftigen die deel genomen hebben aan den strijd van 18. en 19. Maart jl., eene buitengewone geldelijke ondersteuning toegekend en alzoo allen, die bewijzen kunnen behoeftig te zijn en aan den strijd deel genomen te hebben, opgeroepen, zich tot het ontvangen dier ondersteuning bij het armbestuur hunner wijk aan te melden.

ENGELAND.

— Wat de stelling van Engeland betreft, vindt men die in een ministerieel blad, de *Globe*, niet onduidelijk aangewezen. Dat blad bestrijdt de Fransche bladen, die beweerd hadden, dat Engeland zich wapent. Engeland vermeerdert zijne strijdkrachten niet boven hetgeen vóór de Fransche omwenteling bepaald was. « Maar het ontwapent niet; en als men nu de vraag oppert, waarom het dat niet doet, dan klinkt het nog al zonderling van bladen als de *Constitutionnel* en *National*, die, hoe zij op andere punten mogen verschillen, toch volkomen zamenstemmen over één punt, de versterking van de Fransche strijdmagt, « tegenover mogelijke gebeurtenissen," of, zoo als de *National* het uitdrukt, « om een krachtig initiatief te nemen." Volgens den *National* moest Engeland het overbodig vinden zich te wapenen, bij het waggelen van troonen en het ineenzinken van oude monarchiën. Wij voor ons zouden het daarvoor gehouden hebben, dat dit schouwspel meer Frankrijk, dan ons, tot ontwapening moest brengen. Want het is toch Engeland niet, dat reeds 400,000 man onder de wapenen telt, en het noodig acht om er nog een honderd duizend bij te voegen, tegenover buitenlandsche « mogelijke gebeurtenissen." Indien het wankelen van troonen eene les is, dan is die les voor Frankrijk, namelijk dat het tegen geene troonen te wapenen heeft. Engeland heeft zich immers voor deze niet toegerust. Engeland houdt juist dezelfde stelling, en welligt juist dezelfde gelden voor den krijgsstand in, als het vóór de gebeurtenissen in Parijs deed. Dat het nu alle voorzorgen ter zijner verdediging zou opgeven, omdat Frankrijk thans eene republiek is, terwijl het gister eene monarchie was, is een raad, dien wij meer geneigd zullen zijn te volgen, naar mate zich de republiek *minder* en niet *meer* krijgslustig dan de monarchie zal toonen.

« Met opzigt tot andere landen, kunnen wij niet inzien, dat er voor ons eenige bijzondere vrees bestaat, of dat er eene gebeurtenis ligt mogelijk zou zijn, waardoor wij tot aanwending van onze strijdmagt genoodzaakt zouden zijn. Maar die bedaardelijk en ernstig den tegenwoordigen toestand van Europa gadeslaat, zal toch inzien, dat wij met gevaren kunnen bedreigd worden, die nog slechts in de verte gezien worden, en die kunnen overwaaijen, doch die ook, als met het geweld van een orkaan, over ons kunnen losbreken. Het is noodig, dat men tegen zulke mogelijkheden op zijne hoede is, opdat wij niet weggesleept worden, als het gevaar werkelijk daar zou zijn. Zij die ons aanraden, om ons, ten aanzien onzer veiligheid, bloot elijk op de Voorzienigheid te verlaten, vergeten, dat de Voorzienigheid alleen die helpt, die pogen zich-zelven te helpen. Wij willen liever aan het vrome zeggen van *Cromwell* herinneren, die de zijnen toeriep: « vertrouwt op God, jongens, en houdt je kruid droog."

« Het is niet alleen gelukkig voor ons zelve, maar het kan als eene groote weldaad voor Europa, neen voor gansch de wereld beschouwd worden, dat Engeland thans in eene stelling verkeert, waarin het kan medewerken, om den vrede en het welzijn van andere volken te bevorderen. Te dien einde is het noodig, dat, terwijl wij inwendig ongeschokt blijven, wij zonder vreeze behoeven te zijn voor eenig gevaar van buiten. Aldus zal er, te midden van regeringloosheid en verwarring, terwijl staten en rijken op hunne grondslagen schudden, ten minste één volk in Europa zijn, dat in staat is, om een behoorlijk en stevig evenwigt voor regering en orde te houden. Door onze tegenwoordigheid aangemoedigd, en door ons voorbeeld geleerd, kunnen de vrienden van vrede en orde in Europa zich vereenigen tot verdediging en behoud van al wat hun het dierbaarste is, en welligt er in slagen, om een vasten grondslag aan de nieuwe regeringen van hunne onderscheidene landen te geven. Wij zeggen niets voor of tegen eenigen bijzonderen regeringsvorm. Wij zijn tevreden met den onzen; wij nemen het als mogelijk aan, dat een ander voor onze naburen voegt. Doch monarchie noch republiek, aristocratie noch democratie, geen staat hoegenaamd kan ooit waarlijk vrij of gelukkig zijn, waar de regering onder het physiek geweld van eene legermagt of een bandeloozen volkshoop moet bukken; en nimmer kan de orde voor goed hersteld worden, ten zij de buitengewone opbruising der volksdriften tot bedaren zij gekomen.

« Inmiddels mogen wij ons verheugen over het bezit van eene staatsregeling, welke, terwijl zij eene voldoende kracht van werking aan het uitvoerend bewind geeft, tevens zoo veel van het volks-element bezit, als noodig is, om redelijke vrijheid uit te oefenen en te ontwikkelen. Het is zeer juist en naar waarheid door een fransch republikein gezegd: « die eene uitbarsting in Engeland vreest, weet volstrekt niet hoe rekbaar zijne staatsregeling is, welke zich altijd naar redelijke en veilige veranderingen voegt. Het is juist daar, waar de staatsregeling van een land geen middenweg toelaat tusschen de bestaande regering en de oppositie, dat gevaar van volks-beweging te vreezen is. Er zijn gewigtige veranderingen in Engeland mogelijk; doch zij zullen worden tot stand gebragt, door de vaderlandsche pogingen van de regering, en het gezond verstand des volks."

— De jongste berigten uit Ierland luiden vrij bedenkelijk; de hevige party zoekt de zaken tot eene uitbarsting te brengen; de zonen van *Daniel O'Connell* verzetten zich daar zoo veel mogelijk tegen, en volgen de staatkunde huns vaders om, altijd langs wettelijken weg, tot verandering te komen.

FRANKRIJK.

PARIJS, den 30. Maart. Heden ontmoet men in alle wijken der hoofdstad talrijke troepen Polen, in kielen gekleed, dragende eene vierkante amarantkleurige muts, en den reisstok in de hand: het zijn de banneligen van 1831, die naar hun vaderland terugkeeren.

NEDERLANDEN.

's GRAVENHAGE, den 30. Maart. In de vergadering van den raad dezer stad, van gisteren, is op voorstel van burgemeester en wethouders, eene commissie benoemd, om onderzoek te doen naar den juisten toestand der *ambachtslieden* binnen deze stad, en inzonderheid, om naauwkeurige berigten in te winnen, nopens die, welke dezer dagen ten gevolge der tijdsomstandigheden door hunne bazen moeten worden afgedankt, ten einde, zoo mogelijk, hun eenige verdiensten te bezorgen; zullende er inmiddels door burgemeester en wethouders inschrijvingslijsten worden rondgezonden, waarbij de gegoede ingezetenen uitgenoodigd worden, door eene *vrijwillige bijdrage*, gelden bijeen te brengen, om de meest hulpbehoevende der buiten werk geraakte verdienstelijke ambachtslieden, zooveel mogelijk, eenig werk te verschaffen.

— Eene brochure van den heer Mr. *Roest van Limburg*, welke te 's Gravenhage is uitgegeven, doet vermoeden,

---

OP CORSIKA 1820.

I.

Ik ontving in September 1820 bevel, mij bij mijn regiment te vervoegen, dat te Bastia in garnizoen lag. Ik kwam op Corsika aan, ten prooi aan den hevigsten aanval van menschenhaat, dien men zich verbeelden kan. Ik was twintig jaren oud, had eene ijzersterke gezondheid, een fatsoenlijk crediet bij den eersten bankier der stad: men zal gemakkelijk kunnen begrijpen, dat al deze eigenschappen niets afdeden, te midden der vreedzame en stille genietingen, die mij de inwoners van Bastia aanboden. Na twee of drie proefjes van fatsoenlijke tijdkorting, zoo als men het noemt, liet ik de wereld geheel en al loopen, en leverde mij slechts aan de jagt over. Ik moet ook, om regtvaardig te wezen, zeggen, dat de inwoners van Bastia mij geheel en al lieten loopen, en dat, behalve de verpligte uitnoodigingen van den prefect en den kommanderenden generaal, ik geene enkele uitnoodiging gedurende mijn verblijf in deze stad ontving. Deze verdiende verlatenheid nam ik mij weinig ter harte...... Maar, voor dat wij verder gaan, is het noodig te weten, hoe ik kennis maakte, met mijn vriend Beppo Recuvera. Men moet weten, om zich te kunnen uitleggen, hetgeen zal volgen, dat ik van mijne teederste jeugd af, een ingekankerden haat tegen de koninklijke gendarmerie had, en dat ik dit gevoel van ongenegenheid geheel en al op de Corsikaansche voltigeurs, die in den tijd, van welken ik spreek, de dienst van maréchaussées deden, had overgebragt. Die wakkere lieden hadden zich niet geschaamd, mij te arresteren, ter zake, dat ik op de jagt was, zonder eene akte; arrestatie die mij in kennis had gebragt met den procureur des konings, een weinig vermakelijk overheidspersoon; en met eene boete van vijftig kronen, op dit heerschende regtsbegrip gegrond, dat in dit wilde land de officieren van zijne majesteit, het voorbeeld moesten geven van den eerbied aan de wetten en aan de grondwet verschuldigd.

Op eenen schoonen April morgen, was ik vroegtijdig, niet open geest, met het ligchaam geschikt om de vermoeijenissen van de jagt wakker te verdragen, vergezeld van mijn hond Drinck, een edel dier van zuiver bloed en van een onbuigzaam oordeel, uitgegaan. Mijne goede geestgesteldheid kon de twee eerste uren van den dag, die hopeloos waren, niet weêrstaan. Ik onderging, na elkander, al de soorten van verveling; van de stilzwijgende verveling, die zich uit door gapen, stil staan bij afgrijselijke gezigtspunten en een wild rooken van cigaren af, tot de brommende verveling, die zich uit door verwenschingen tegen de zon, de natuur, een hobbeligen weg, enz. enz. Ik was tot zulk een staat van verbittering gebragt, dat ik mijne verzotheid op de jagt naar alle duivels verwenschte, toen ik in de verte eenige geweerschoten hoorde. Ik naderde werktuigelijk, en ik kwam weldra aan eene onbeplante plaats, die het bosch, welks echo's weêrklonken van de herhaalde losbrandingen, van een digt bewassen kreupelhout, waarin men slechts kruipende kon doordringen, scheidde.

Weldra meldde mij eene nieuwe losbranding, dat ik in het middelpunt van den slag stond. En inderdaad zag ik, na eenige oogenblikken, iemand aan den zoom van het bosch verschijnen; hij sleepte zich met moeite, op zijn geweer leunende, voort; en naauwelijks had hij eenige schreden in de opene plaats gedaan, of zijne krachten verlieten hem, en hij viel met het gelaat tegen den grond. Het was een man van middelbare jaren, de puntige muts der bergbewoners dragende. Zijn digt begroeid gelaat en zijne gescheurde kleederen toonden aan, dat hij een balling was; dikke bloeddruppels, die bij tusschenpoozen uit zijne regterzijde liepen, legden de oorzaak zijner zwakheid uit. Ik was nog niet bekomen van de verwondering, die mij het zien van dit vreemde personaadje had veroorzaakt, en mijn nieuwsgierige blik onderzocht hem met begeerigheid, toen hij, het woord opnemende, tot mij zeide:

– Zoo gij een man van eer zijt, zult gij tot het behoud van een balling helpen.

Deze vraag was in zeer goed Fransch, met eene edele en fiere stem, die mij dadelijk voor den armen duivel innam, tot mij gerigt; ik naderde hem dan, doch ik hield evenwel voorzigtigheidshalve mijn geweer met de regterhand stevig vast.

Toen ik nog slechts eenige schreden van hem af was, en toen ik den adel van zijn mannelijk gelaat kon zien, gevoelde ik mij door eene plotselinge sympathie voor dezen bandiet aangegrepen, en ik was geheel gereed om al mijne pogingen tot zijn behoud aan te wenden; hij heeft de welwillende uitdrukking van mijne gevoelens ten zijnen opzigte zeker op mijn gelaat kunnen lezen, want hij vervolgde:

– Laat mij tot aan het kreupelhout op uwen arm leunen; als ik daar eenmaal ben, kunnen de voltigeurs mij nog veertien dagen vervolgen.

Indien men wel bij den gunstigen indruk, dien de ontmoeting van dezen mensch op mij gemaakt had, de gevoelens van haat, waarmede ik de voltigeurs in petto beladde, wil voegen, zal men gemakkelijk begrijpen, dat ik door deze twee gevoelens aangedreven, niet aarzelde, de wankelende schreden des bandiets te ondersteunen. Aan de grenzen der heide gekomen, drukte hij mij de hand, en zeide nog tot mij op een hartelijken, dankbaren toon:

– Beppo Recuvera is in leven en dood u toegewijd.

Hij verdween, als eene kruipende slang, in het kreupelbosch. Het was tijd ook, want eenige minuten later, werd ik omsingeld door eene bende gele halskragen, aan welke ik mijne akte met

en zulks in overeenstemming met berigten, welke wij uit goede bronnen hebben geput, dat de commissie belast met de herziening der grondwet in haar ontwerp heeft opgenomen de *regtstreeksche verkiezingen*. De brochure van den heer *Roest van Limburg*, is getiteld: *Aan wie zal het, door den Koning goedgekeurde, ontwerp van grondwet worden voorgelegd, aan de Staten-Generaal, of aan de stemgeregtigde natie?* De schrijver dringt op het laatste met nadruk aan.

— Bij Koninklijk besluit van 23. Maart jl. is aan den minister van staat mr. *F. A. van Hall*, als gewezen minister van financiën, een pensioen verleend van *f* 5000, op grond van art. 11 en 43 der wet van 9. Mei 1846 (*Staatsblad* No. 24).

— De drie wets-ontwerpen tot verhooging van het budget van marine en dat van oorlog voor 1848, alsmede van justitie voor 1847, zijn jl. Dingsdag door de Tweede Kamer gaaf aangenomen.

De verhooging op het budget voor marine bedraagt *f* 370,000, die voor oorlog *f* 2,704,100 en die voor justitie (*gevangenissen* met ruim 6200 gedetineerden) *f* 146,000.

De regering achtte het noodig de zeemagt te vermeerderen met 1000 koppen; de vestingen, vooral die der zuidelijke grens, te beveiligen; 1381 rij- en trekpaarden aan te koopen en twee ligtingen van 1845 en 1846 op te roepen. Voor soldij en onderhoud voor 't meerdere personeel van 't leger dat onder de wapenen geroepen is, vraagde de regering *f* 1,278,354,20, zijnde deze som slechts voor *drie maanden* berekend, dus voor elken *dag* circa *f* 14,047,85 of ruim *veertien duizend gulden!!*

In die zitting der Tweede Kamer heeft alleen de Edel-Mogende heer *Corver Hooft tegen* de verhooging van het oorlogs-budget gestemd, en dus het bewijs geleverd van niet een volum van vertrouwen aan het nieuwe ministerie te schenken, gelijk alle overige leden hebben gedaan. Dat zelfde lid heeft toen kunnen goedvinden te zeggen « van oordeel te zijn, dat het tegenwoordige hoofd van het ministerie van justitie wel het minst dat departement had moeten beheeren, omdat hij in bloedverwantschap staat tot het hoofd der regterlijke magt in Nederland." (De president van den hoogen raad mr. *B. W. Donker Curtius van Tienhoven*). De nieuwe minister van justitie, mr. *Dirk Donker Curtius* heeft die vrij hatelijke aanmerking behoorlijk toegelicht. Ook vader *Kien*, de Utrechtsche burgervader veroorloofde zich een ruwen uitval tegen het nieuwe ministerie in 't algemeen, wegens het verwijderen van zijn vriend den vice-president van den raad van state, den ex groot-vizier van 't behoud, baron *van Doorn van Westcapelle*; maar hij werd met waardigheid beantwoord en ongemakkelijk op zijne plaats gezet door graaf *Schimmelpenninck*, den president *van den ministerraad*.

— De omwentelingskoorts heeft zich van het zuiden naar het noorden uitgebreid. In Koppenhage heeft men demonstration gedaan en den koning van Denemarken gedwongen, de hertogdommen van Sleeswijk en Holstein met geweld onder Denemarken te behouden. Men ziet vijandelijkheden tusschen Denemarken en de Duitschers te gemoet. In Stockholm, de hoofdstad van Zweden, hebben den 18. en 19. gevechten tusschen de burgers en de militairen plaats gehad, waarbij 10 à 12 personen gedood en 70 à 80 gewond zijn. Deze binnensteedsche gevechten zijn veroorzaakt, doordien de inwoners een reformistisch feestmaal hadden gehouden, vrolijk waren geworden, en glazen hadden ingeworpen. De militairen wilden deze vreugde-betuigingen stuiten, werden met steenen begroet, waar voor zij kogels in plaats zonden. Eenige belhamels zijn gearresteerd.

INGEZONDEN STUKKEN.

MIDDELBURG, den 2. April 1848.

Even als in andere steden van ons vaderland, hebben zich ook in Middelburg een aantal ingezetenen aangegeven om als Rustbewaarders op te treden en indien zulks onverhoopt noodig mogt zijn, mede te werken tot behoud van rust en orde in hun midden; — deze geheel vrijwillige aangifte van menschen uit verschillende standen der maatschappij, is genoegzaam bewijs van de vrij algemeen goede gezindheid der ingezetenen. Ofschoon wel niet waarschijnlijk hunne hulp of bijstand noodig zal wezen, spreekt het van zelve dat een zoodanig korps Rustbewaarders min of meer georganiseerd moet worden; om daartoe te geraken behooren uit hun midden een kommandant en officieren te worden gekozen. Dienaangaande loopen er geruchten en er worden namen genoemd; men zegt dat het Stedelijk Bestuur, in plaats van zoo als elders geschied, de Rustbewaarders op te roepen, ten einde hunnen kommandant en officieren te kiezen, heeft vermeend, die benoemingen zelve te kunnen doen, iets hetgeen door vele andersdenkenden wordt betwist. Zullen niet velen, wien hun officieren op die wijze worden opgedrongen, die of er niet geschikt voor zijn, of die hun niet bevallen, zich niet terugtrekken? Zal de eensgezindheid, welke onder zoodanig korps behoort te bestaan, door deze verkeerde maatregel niet verbroken worden?

Zal men zich stellen onder het kommando van sommigen die liever de Russen met de Knoet gewapend hier zagen, dan zich te verheugen over den vooruitgang der meer vrijzinnige beginselen in ons vaderland?

Ziedaar eenige vragen van een Schutter, die de beantwoording derzelve aan anderen zal overlaten.

B.

MENGELINGEN.

In 1842 legde DE LAMARTINE een bezoek af bij Lady ESTHER STANHOPE, de nicht van den Engelschen staatsman PITT, die destijds op een' der bergen van den Libanon, in de nabijheid van het oude Sidon, haar verblijf hield in een' oud klooster, hetwelk aan haar door den pacha van St. Jean-d'Acre was afgestaan. — Het schijnt in deze dagen niet onbelangrijk, een gedeelte over te nemen, van hetgene DE LAMARTINE, aangaande dit bezoek bij Lady STANHOPE, in zijne Souvenirs (Tom. I.), aangeteekend heeft.

Toen de Lady hem vraagde, of zij hem zijne bestemming voorspellen zoude, gaf hij ten antwoord: *dat hij geene openbaring van sterren of engelen behoefde, om zich zelven te kennen in zijne bedorvenheid, zwakheid en ellende.* Toen nogtans de Lady hem verzekerde, dat God hem verkoren had tot de uitvoering van wonderdaden, die Hij weldra op aarde vervullen zou, en toen vervolgens over de komst van den Messias gesproken werd, antwoordde onder anderen DE LAMARTINE: «Niemand lijdt, niemand weeklaagt meer dan ik over de algemeene weeklagt der natuur, der menschen en der maatschappijen. Niemand erkent meer volmondig de vreeselijke maatschappelijke, staatkundige en godsdienstige misbruiken. «Niemand verlangt en reikthalst meer naar dengenen, die deze ondragelijke kwalen der menschheid herstelt. Niemand is meer overtuigd, dat zulk een hervormer niet dan een goddelijk wezen kan zijn. Als gij *dat* wachten op een' Messias noemt, dan wacht ik hem als gij, en zie nog met meer smeekingen uit naar zijn aanstaande verschijning; (want) evenzeer als gij, en meer dan gij, zie ik, in de geschokte verstands-overtuiging des menschen, in de verwarring zijner denkbeelden, in de ledigheid van zijn hart, in het bederf van zijnen maatschappelijken toestand, in de herhaalde verwisselingen zijner staats-instellingen, al de voorteekenen van eene omkeering, en bij gevolg van eene vernieuwing, die weldra aanstaande is. Ik geloof dat God zich altoos openbaart juist in dien oogenblik, waarin al het menschelijke ontoereikend is, en de mensch deze zijne eigene ongenoegzaamheid erkent. — Zoo ver nu is het met de wereld gekomen. Derhalve, ik geloof aan de komst van eenen Messias in onzen leeftijd; doch ik zie in dien Messias niet den Christus, die ons in wijsheid, deugd en waarheid niets meer te geven heeft, maar dien, welken de Christus zelf beloofd heeft, — dien Heiligen Geest, die altoos werkzaam is tot ondersteuning des menschen, en die hem altoos, overeenkomstig zijne tijdelijke behoeften, openbaart, wat hij moet doen en wat hij behoort te weten. Het doet nu weinig af, of die goddelijke geest in een persoon of in eene leer, in een feit of in een denkbeeld zigtbaar te voorschijn treedt. Hij is toch in elk geval de geest, en laat hem als persoon of als leer, als daadzaak of als denkbeeld zich openbaren; ik geloof in hem, ik hoop op hem, ik verwacht hem, en meer dan gij, Milady, bid ik hem van den Hemel!" — DE LAMARTINE noemt deze woorden de belijdenis van zijn Christelijk rationalisme. Wat later zeide hij nog tot Lady STANHOPE: «Ik ben noch aristocraat, noch democraat; ik heb lang genoeg geleefd, om de beide keerzijden te zien van den gedenkpenning der menschheid, en om op de eene zoowel als op de andere leemten te vinden; maar ik ben mensch en onvoorwaardelijk deelgenoot van al wat den geheelen mensch verbeteren en volmaken kan, onverschillig, of hij op den top, dan of hij aan den voet van de maatschappelijke ladder geboren zij! Ik ben noch voor het volk, noch voor de grooten, maar voor de gansche menschheid; en ik vermeen dat noch aristocratische noch democratische instellingen in zich zelven uitsluitend de deugdelijke kracht bezitten tot volmaking der menschheid; dat vermogen ligt alleen in eene goddelijke zedeleer, die de vrucht is eener volmaakte godsdienst! De beschaving der volken is hun geloof!" — «Dat is waar," antwoordde de Lady, «maar toch" enz.

ALLERLEI.

Wanneer een volk de zekerheid bezit, dat zijne vertegenwoordiging krachtig genoeg is, om zijne nationale belangen voor te staan en te bevorderen, en dat het den vreemdeling niet behoeft, om goede wetten en goede instellingen te verkrijgen, dan zal dat volk zich tegen elken aandrang van buiten uit nationaal gevoel verzetten.

—

De Pairs en gedeputeerden van Frankrijk, bragten in het hagchelijkst oogenblik hunnen tijd door met onbelangrijke, of naar de omstandigheden ontijdige beraadslagingen. Onze vertegenwoordiging kan het niet kwalijk nemen, dat we haar dit herinneren.

In eenen constitutionelen staat, waar de burger en de boer de mannen door welke zij vertegenwoordigd worden hoogschatten en op prijs stellen, zal men altijd de sterkste bewijzen van vaderlandsliefde en nationaliteit aantreffen. Willen onze Kamers dus eene krachtige nationaliteit vormen, dat zij dan aan het volk die instellingen geven, waarvoor het rijp is, en waarop het volhardend heeft blijven aandringen.

ZEETIJDINGEN.

VLISSINGEN, den 4. April. Sedert den 1. dezer zijn alhier ter reede gekomen.

Voor Antwerpen bestemd:

Le Lion Français, F Barbe, Livorno, marmer, Immanuel, M. J. Otten, Bremen, lood en ander; Stad Rendsburg, N H. Jorgensen, Denemarken, rogge; Jean Key, P. L. Chêne, Havannah, suiker en koffij; Amazone, P. H. Andreise, Nyborg, rogge.

Van Antwerpen zijn de Schelde afgekomen en van deze reede naar zee gezeild.

Adeline, C. Ipland, Lissabon, Adonis, V. W. Harman, Middelfort, Hazard, H. Hedgoist, St. Ubes, alle ballast.

---

een spottend gelaat liet zien, terwijl ik hun zeide, dat ik een kwart mijl van daar, een man van zeer slecht uitzigt, die zoo vlug als een hert liep, had gezien.

Zonder twijfel wilde de hemel mijne goede daad beloonen, want ik jaagde zeer gelukkig, en ik keerde naar Bastia, onder mijn buit gebogen, terug. Ik liep met opgeheven hoofd, maar die zegevierende trekken verdwenen, op het zien van den kommandant Calebasse. Eenige woorden nog over dat personaadje:

De kommandant Calebasse, een der brommendste overblijfselen van het leger van Egypte, was een man van vijf voet elf duim, verschrikkelijk scheel ziende, en wiens ruggegraat in een staat van eeuwige verlamming verkeerde. Dit ongeluk, dat aan zijne houding eene allerbelagchelijkste stijfheid gaf, bragt niet weinig toe, om de natuurlijke ondeugendheid van zijn karakter te scherpen, en van hem een der onaangenaamste wezens, die de hemel ooit voortgebragt heeft, te maken. Deze verwenschte kommandant had altijd magtig veel vermaak, om de jonge officieren op fouten te betrappen, en hun arrest te geven. Ziedaar wat het openbare leven diens mans betrof; wat zijn bijzonder leven aanging, daar wist men weinig van, daar niemand lust had, om hem buiten dienst te bezoeken. Eene overlevering, die veel geloof bij het regiment vond, verleende hem eene geheel kloostersche strengheid van zeden, en men vertelde, dat hij zijne vrije uren doorbragt, met op de trom te slaan, een instrument, daar hij veel zwak voor had. Mij op heeter daad betrapt ziende door mijn kommandant, want ik kon niet wel in mijne uniform jagen, ondervond ik een gevoel van angst, dat mijn goed humeur geheel en al deed verdwijnen.

- Het schijnt, dat gij eene goede jagt gemaakt hebt, zeide hij, mij op een zoo goedhartigen toon, die mij verwonderde, aansprekende, het doet mij waarlijk genoegen; haast u van kostuum te gaan veranderen, wij hebben eene heerlijke komedie van avond.

Door dezen vreemden aanval van goedhartigheid getroffen, wilde ik desniettemin aan Calebasse den tijd van overdenking niet geven, en van zijn raad gebruik makende, wilde ik heengaan, toen hij, terwijl hij mij bij den arm grijpende, met een lach van eene hyena, hernam:

- O! ik vergat het: gij weet dat gij acht dagen arrest moet hebben, wijl gij niet in uniform zijt; de officieren moeten het voorbeeld van discipline geven; gij zult van avond te huis moeten blijven.

Mijn geduld was bij deze gelegenheid prijzenswaardig, want ik vergenoegde mij, hem inwendig naar alle duivels te wenschen. Ik kwam in mijn logement zeer ontsteld terug, en niettegenstaande den eetlust, met welken ik op het middagmaal, dat men mij in mijne kamer bragt, aanviel, hoorde ik niet, zonder eene verdubbeling van toorn, de schildwacht, die voor mijne rust moest maken, aan mijne deur plaatsen. De vermoeidheid en het voedsel, waarmede ik mijne maag gevuld had, deden mijn toorn wat bedaren; ik sluimerde in een leuningstoel in, waar de morgenzon mij zeker nog gevonden zou hebben, indien niet eene zeer levendige zamenspraak, door het beschot, tot mijne ooren ware doorgedrongen.

Ik woonde toen in de Gouden Zon, de afschuwelijkste herberg van geheel Corsika, en mijne slaapkamer, op de eerste verdieping, was slechts door een dun planken beschot, van eene kamer, door zekere dame Capra en hare dochter bewoond, gescheiden. Mevrouw Capra was eene groote, gezette vrouw van veertig jaren, met stoute blikken en vrije manieren, in het geheel eene vrij verdachte matrone. Zij noemde zich de weduwe van een oud kolonel, die op het slagveld gesneuveld was. Wat hare dochter aangaat, deze ging weinig uit, en ik had haar nooit gezien. Zie hier, wat ik hoorde:

- Gianetta, zeide eene scherpe en ruwe stem, al onze hulpmiddelen zijn uitgeput; ik hoopte, toen ik in dit vervloekte land terug kwam, nog eenige overblijfselen van mijn vroeger vermogen weder te vinden; maar door het proces van uw vader is alles opgemaakt. Thans blijft ons slechts over om van honger en ellende om te komen. Mijn kind, zult gij dan ongevoelig voor de raadgevingen uwer moeder blijven? Zult gij de fortuin, die zij u aanbiedt, van de hand wijzen?

- Mijn moeder! hernam eene welluidende en indrukwekkende stem, ik zal nacht en dag arbeiden; ik zal ons brood in het zweet mijns aanschijns verdienen; God zal niet doof voor onze gebeden zijn, en de arbeid zal mij niet ontbreken.

- Mijn arm kind, zal uwe jeugd dan in ellende doorgebragt worden? Uwe oogen zullen verdooven, door het brood, dat ons voeden moet, te verdienen. In plaats van dat, zoo gij slechts wildet, Gianetta..... Denk er eens aan, hoe schoon uwe fraaije gestalte eene zijden japon zou voegen en uwe kleine voetjes satijnen schoenen; zult gij niet gelukkig zijn, wanneer gij fijn goud gezette juweelen zult dragen, en wanneer op de wandeling elk zich zou omkeeren, om u te bewonderen; zeg het mij eens openhartig, zoudt gij dan waarlijk niet gelukkig zijn? Maar gij zijt zoo goed, dat dat niet uw grootste geluk zou zijn, en gij zoudt een duizendmaal grooter genot smaken, door uwen overvloed met uwe arme moeder, met haar, die u onder het hart gedragen heeft, te deelen...... En wat moet gij daarvoor doen? Vriendschappelijk dien goeden heer, Calebasse ontvangen, die u zoo zeer bemint, en die, zonder wrok over uwe onaardige handelingen te bewaren, u thans dit fraaije geschenk zendt. (Vervolg hierna.)

TE VLISSINGEN, BIJ A. W. VAN BIEREN.